

Arrest

nr. 70 768 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 31 mei 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 1 juni 2007.

Op 26 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 december 2007 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 29 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 december 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 19 januari 2010 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing van 26 november 2007 in.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2010 nr. 39 296 wordt het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2007 verworpen.

Op 5 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 mei 2010 dient verzoekster een aanvulling in op haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de gezondheidsproblematiek van verzoekster.

Op 16 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is.

Bij arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2011 wordt aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 19 mei 2011 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 22 juni 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december houdende diverse bepalingen deel ik mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 27.5.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 19.5.2011), en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(…).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Deze argumentatie is niet correct in die zin dat in het verzoekschrift wordt vermeld:

"Huidig verzoek is dan ook ontvankelijk, mede gelet op het feit dat zij als stuk 3 een attest voorlegt waaruit blijkt dat zij zware medische problemen heeft. Het betreft een posttraumatische stressstoornis,,".

En verder:

"Haar verstoorde slaap met nachtelijke angstdromen, visuele en auditieve hallucinaties overdag en 's nachts, angstklachten en paniekaanvallen gedurende dag en kortstondige suïcidale impulsen die haar overvallen, samen met migraine-aanvallen en concentratieproblemen, zijn ernstig genoeg om aan te tonen, samen met een attest uit de dokterspraktijk van dr. V. P. uit Namen om aan te tonen dat zij ernstige posttraumatische stressstoornis heeft";

Dat op het standaard medisch getuigschrift expliciet wordt vermeld als volgt.:

Onder A / Medische voorgeschiedenis,

"PTSD trauma type 1 met inductie naar trauma type II."

Onder B/ Diagnose - gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend, wordt vermeld:

"permanente hyperventilatie, neerslachtigheid, piekeren, verandering in realiteitsperceptie, visuele en auditieve mispercepties, visuele en auditieve hallucinaties tijdens de nacht, paranoïde waanbeleving, insomnia,".

Naast het standaard medisch getuigschrift werden dan nog twee bijkomende medische verslagen gevoegd waarin eveneens een gedetailleerde beschrijving wordt gegeven van de aard en de ernst van de aandoeningen waar verzoeker aan lijdt.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en als er naast het standaard medisch getuigschrift, ook andere medische attesten als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, dan hun inhoud worden gecontroleerd.

Door de verwijzing in het verzoekschrift niet enkel naar het standaard medisch getuigschrift maar tevens naar andere attesten gaan deze attesten ahw. de inhoud van het standaard medisch getuigschrift gaan bevestigen, expliciteren en detailleren en dient aangenomen dat zij er één en ondeelbaar mee verworven.

De argumentatie als zou er geen uitspraak zijn gedaan over aard en ernst van de ziekte is dan ook niet correct, gezien er wél uitspraak wordt over gedaan én in het verzoekschrift, én in het standaard medisch getuigschrift én in de bijkomende medische attesten.

De argumentatie van verwerende partij dat zij enkel zou moeten nagaan wat in het standaard medisch getuigschrift staat, en verder geenszins rekening zou moeten houden met andere bijkomende medische attesten, aangezien zij geen "standaard" medisch getuigschrift uitmaken, dient verworpen te worden.

Het minimum minorum is dat een standaard medisch attest wordt voorgelegd, en indien dit niet wordt voorgelegd, dan is er uiteraard sprake van onontvankelijkheid ongeacht of er nu 1 of 100 medische attesten voorliggen die niet voldoen aan het standaard getuigschrift.

Indien evenwel één standaard medisch getuigschrift voorligt, dan dient wel degelijk rekening gehouden te worden met andere medische attesten die niet "standaard" medische getuigschriften zijn.

De argumentatie van verwerende partij om enkel medische attesten te beoordelen die voldoen aan het "standaard" medisch getuigschrift en geen andere, strookt geenszins met de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 TER VW, en interpreteert dit artikel op een wijze die niet verenigbaar is met de ratio legis.

Deze onterechte argumentatie voegt een voorwaarde toe aan het toepassingsgebied van art. 9 TER VW, dewelke nooit door de wetgever is bedoeld of gewenst.

Verwerende partij kan er zich niet zomaar mee vergenoegen naast het voorgelegde medische standaard getuigschrift, geen bijkomende attesten te onderzoeken en te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, dit gezien beide één en ondeelbaar zijn ten bewijze van de medische toestand van verzoekster.

Hierbij dient nog opgemerkt dat de plaats op het standaard medisch getuigschrift totaal onvoldoende is om de inhoud van de bijlagen er integraal op weer te geven zodat er geen andere mogelijkheid is dan te werken met bijlagen of andere medische attesten, temeer er een gedetailleerde beschrijving vereist is en bij al te beknoptheid ongetwijfeld zou opgemerkt worden dat er onvoldoende detaillering is.

De argumentatie dat er geen uitspraak is over de ernst is totaal verkeerdelijk gezien alle stukken die door verzoekster worden voorgelegd en alle reeds in het bezit zijn van verwerende partij.

En indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens tekort waren, dan diende zij verzoekster desgevallend om bijkomende gegevens te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek der medische attesten de vraag af te wijzen.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek indien er bepaalde onduidelijkheden zijn.

Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen, en door de verwijzing in het standaard medisch getuigschrift naar een aantal bijlagen waarin deze elementen zeer grondig worden uiteengezet, er voldaan wordt aan deze ratio legis.

Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid in het geval er in het standaard medisch getuigschrift duidelijke omschrijving is van de aard en de ernst van de aandoening én bovendien nog in het verzoekschrift en in additionele medische getuigschriften, totaal onevenredig is en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoekster ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was de bijlagen te onderzoeken bij het standaard medisch getuigschrift, de rechten van verdediging aan de orde.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende gegevens/stukken, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek de aard en ernst van de aandoeningen, ervan uitgaande dat verwerende partij de bijlagen niet diende te onderzoeken (quod non).

Dit overdreven formalisme met totaal gebrek aan enig onderzoek van het verzoekschrift én het standaard medisch getuigschrift én de andere medische attesten als bijlagen bij het verzoekschrift of nog verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Bovendien is het zo dat in de eigenlijke aanvraag zelf, weze het verzoek dd. 22 juni 2011 expliciet vermeld wordt dat de aard en de ernst van de aandoening expliciet in het medisch getuigschrift zijn vermeld met verwijzing naar stukken in bijlage.

Dus én in het medisch getuigschrift, én in het verzoekschrift zelf én in de overige medische attesten is er duidelijk motivering voor wat betreft de aard en de ernst van de aandoening."

"TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RACE., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn,"

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.068, 7 september 1995, Rev.dr.étr., 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materieële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat er in het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak gedaan werd over de ernst van de aandoening, hetgeen niet correct is in die zin dat wel degelijk de aard en de ernst van de aandoening gedetailleerd wordt beschreven én er bovendien bijkomend medische attesten worden voorgelegd ter ondersteuning.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte was dat de nodige informatie op het standaard medisch getuigschrift en tevens de overige medische attesten vermeld stonden,

Aangezien het standaard medisch getuigschrift, het verzoekschrift zelf en de andere medische attesten als één en ondeelbaar dienen beschouwd te worden, is het duidelijk dat verzoekster er mocht op vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden.

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, wanneer én in het standaard medisch getuigschrift én in het verzoekschrift én in de overige medische attesten duidelijk wordt vermeld wat de ernst is van de aandoening.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen, aangezien niet alle informatie is opgenomen in het standaard medisch getuigschrift, terwijl deze informatie er wél in vermeld staat én bovendien ook in het verzoekschrift staat én in andere medische attesten.

Dit alles temeer gezien het feit dat verzoeker nooit werd gewezen op het feit dat er zich een probleem voordeed en verder de onwil in hoofde van verwerende partij om zelfde medische problemen van verzoekers te onderzoeken.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat het medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Vervolgens stelt de verwerende partij dat het aan verzoekster toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het standaard medisch getuigschrift van 27 mei 2011 en gesteld dat dit onvoldoende is omdat het geen enkele uitspraak bevat omtrent de graad van ernst van de ziekte. De verwerende partij vervolgt dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening zoals overigens duidelijk omschreven is in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het volstaat volgens de verwerende partij niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven. De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Het volstaat volgens de verwerende partij evenmin te verwijzen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift en voor te houden dat uit de inhoud van de attesten in het geheel kan afgeleid worden dat er wel degelijk een zekere ernst is van verzoeksters aandoening. Bovendien diende verzoekster dan andere medische getuigschriften voor te leggen zoals bepaald in het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Met de andere attesten die verzoekster heeft bijgevoegd, kon geen rekening worden gehouden gelet op het feit dat deze geen standaard medisch getuigschriften waren. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster kan volgens de verwerende partij ook niet worden gevolgd in haar stelling als zou het door haar overgemaakte medisch getuigschrift *in casu* voldoende zijn, temeer uit de wet duidelijk blijkt dat er voldaan moet zijn aan drie cumulatieve voorwaarden met name dat het de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden. De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij bijgevolg terecht onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekten. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij. De verwerende partij vervolgt dat het

determinerend motief van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze kan gelezen worden in de thans bestreden beslissing zodat verzoekster niet aantoonbaar op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar bewering als zou de verwerende partij haar op voorhand dienen te vragen naar bijkomende gegevens. Het komt aan verzoekster zelf toe om haar aanvraag zo volledig mogelijk in te dienen en de nodige stukken te voorzien ter staving van de aanvraag conform de wet. De verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekster niet aantoonbaar dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

In de nota repliceert de verwerende partij op het tweede middel dat de bestreden beslissing geenszins stereotiep is nu zij op duidelijke wijze verwijst naar het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd. Bovendien merkt de verwerende partij op dat het verwijt als zou de beslissing stereotiep zijn gemotiveerd op zich niet voldoende is om te oordelen dat de motiveringsplicht geschonden werd. Verder stelt de verwerende partij dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de informatie voorzien in het standaard medisch getuigschrift maar dat er op redelijke wijze kon geconcludeerd worden dat er, aangezien de graad van ernst van de ziekte niet op duidelijke wijze werd opgenomen in het attest, niet voldaan werd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de overige informatie kan de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden aangezien die informatie niet vervat was in het standaard medisch attest zoals vereist door het koninklijk besluit van 24 januari 2011. De verwerende partij stelt dat zij niets anders heeft gedaan dan het nieuwe artikel 9ter van de vreemdelingenwet op correcte wijze toegepast. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt volgens de verwerende partij niet aangetoond.

2.3. Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoekster aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift voegde, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt echter overwogen dat het door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

In het eerste en tweede middel betoogt verzoekster dat de argumentatie in de bestreden beslissing, als zou er geen uitspraak zijn gedaan over de aard en ernst van de ziekte niet correct is gezien er volgens haar wel uitspraak wordt gedaan namelijk én in haar aanvraag én in het standaard medisch getuigschrift én in de bijkomende medische attesten.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift zelf drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch getuigschrift van 27 mei 2011 dat verzoekster

voorlegde bij haar aanvraag van 22 juni 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: “*Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...)permanente hyperventilatie, neerslachtigheid, piekeren, verandering in realiteitsperceptie, visuele en auditieve mispercepties, visuele en auditieve hallucinaties tijdens de nacht, paranoïde waanbeleving, insomnie*.”. In het medisch attest wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (2 jaar).

Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat bij “*diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen*” enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat indien er één standaard medisch getuigschrift voorligt men wel degelijk rekening dient te houden met andere medische attesten die niet standaard medische getuigschriften zijn. Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij er zich niet zomaar kan mee vergenoegen naast het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen bijkomende attesten te onderzoeken en te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden dit gezien beide één en ondeelbaar zijn ten bewijze van de medische toestand van verzoekster. Hierbij merkt verzoekster nog op dat de plaats op het standaard medisch getuigschrift totaal onvoldoende is om de inhoud van de bijlagen er integraal op weer te geven zodat er geen andere mogelijkheid is dan te werken met bijlagen of andere medische attesten, temeer er een gedetailleerde beschrijving vereist is en bij al te beknoptheid ongetwijfeld zou opgemerkt worden dat er onvoldoende detaillering is.

Deze argumentatie van verzoekster kan echter niet met goed gevolg worden aangevoerd. Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat de graad van ernst van de aandoening moet worden vermeld in het standaard medisch attest zelf en dat indien het standaard medisch attest niet voldoet aan de in § 1, vierde lid gestelde voorwaarden de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren. De Raad merkt op dat verzoekster niet duidelijk maakt uit welk ander medisch attest dan wel de graad van ernst zou moeten blijken zodat het een loutere bewering is die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Daarnaast stelt de Raad vast dat in het standaard medisch attest voor wat de graad van ernst van de aandoening betreft, niet wordt verwezen naar eventuele andere bijgevoegde medische attesten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat indien de verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens ontbraken, zij verzoekster desgevallend om bijkomende gegevens diende te vragen, wijst de Raad erop dat het aan verzoekster die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, toekomt om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt. Het komt niet aan de verwerende partij toe om bij gebreke aan voldoende bewijs aan verzoekster bijkomende gegevens op te vragen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de ontvankelijkheidsfase zich enkel mag beperken tot het nagaan of de aanvraag van verzoekster aan de vormvoorwaarden opgelegd door artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoet. Eén van deze voorwaarden is dat het standaard medisch getuigschrift moet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Het onderzoek ten gronde van het standaard medisch getuigschrift en de overige medische attesten en het opvragen van bijkomende stukken/gegevens komen toe aan de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting in haar eerste en tweede middel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET